OVO JE PRVO ŽIVO SVJEDOČANSTVO NEKOG OBRAĆENIKA KOJE SAM PROČITAO. ONO MI JE DOŠLO NEKOM IGROM SLUČAJA, DANAS ZNAM DA JE TO BILA BOŽJA VOLJA, NEKIH PAR MJESECI PRIJE MOJEG ODLASKA U ZATVOR.

NAPISAO GA JE VJEKO, BOG GA BLAGOSLOVIO, AUTOR I POKRETAČ POZNATE KATOLIČKE INTERNETSKE STRANICE **www.tebe-tražim.com.,** PA JE VJEROJATNO BOŽJA VOLJA DA NJEGOVO SVJEDOČENJE BUDE I PRVO NA OVOJ INTERNETSKOJ STRANICI.

JUČER SAM MU POSLAO E-MAIL S MOLBOM DA MI DOZVOLI DA OVO NJEGOVO SVJEDOČENJE OBJAVIM U DIJELU OVE STRANICE "Vaša svjedočenja". JASNO, ON JE ODMAH PRISTAO JER, KAO I SVI OBRAĆENICI, ON ISTO ŽELI SA SVIMA PODIJELITI SVOJE SVJEDOČENJE A ZA TO IMA I PRIKLADNE RIJEČI **"..MOŽDA TE DOTAKNE.."**

SVJEDOČENJE DONOSIM U CIJELOSTI KAKO GA JE ON NAPISAO A POZIVAM VAS DA POSJETITE I NJEGOVU INTERNETSKU STRANICU.

Kako me Bog pozvao k sebi - moje svjedočanstvo - malo duže, možda te dotakne...

Ušao sam u život s mnogo povlastica. Sve što sam tražio uvijek bi mi bilo priušteno. Nikad nisam bio gubitnik. Uvijek sam dobivao ono što sam tražio. Dugo je teklo majčino mlijeko koje me hranilo.

Imao sam osjećaj da se od mene uvijek očekivalo više. Da moram biti najbolji. Iako se nisam ni s kime natjecao. U osnovnoj školi sam bio odličan učenik. Miljenik učitelja koji su mi u to vrijeme predavali neke školske predmete. Svi su me uvijek voljeli i bio sam omiljen. Osnovna škola je bila iskustvo moga života u kojem sam se mentalno razvio, ali slabo sam tamo naučio o borbi, životu. Možda je to ono što svakome čovjeku najviše treba. Vijeme je prolazilo i donijelo mi godine srednjeg školovanja. Tu sam već bio malo ozbiljniji, ušao sam u pubertet i počeo sam

razmišljati malo na drugačiji način. Počelo je moje vječno druženje sa prijateljima. Izlazilo se u grad, gledalo djevojke i sve ostalo što dolazi kod mladih. Vrijeme je teklo i teklo i jedna se djevojka zaljubila u mene. Iako sam prije bio u nekim ljubavnim vezama, ovo je bilo nešto drugačije. Imao sam 17. godina, kada sam s njome stupio u vezu. To je bilo točno prije 5 godina. Ona je imala 15. S Marinom me skroz nešto držalo skupa. Prolazili smo kroz razne situacije zajedno, gledali jedno u drugo. Ljubila me od glave do pete i drugi su je zvali mojim imenom. Jako me je voljela i ja nju. Viđali smo se gotovo svaki dan. Ja sam u međuvremenu završio srednju školu i krenuo studirati višu školu. Koju sam sada i završio. Uvijek smo bili jedno drugome potpora u školovanju. Nikada nismo jedno drugo priječili. Bilo je puno dobrih i manje loših trenutaka. Uglavnom, "ništa" nas nije moglo razdvojiti. I tako s vremenom, nakon dvije godine, naša ljubav se počela otapati. Ali navika i obaveze su ostale potpuno iste. One su nas jako držale skupa i nisu nam dale ni najmanji prostor da čak i pomislimo da mi možemo jedno bez drugog. Ali ipak se nekad mogao naći i dobar trenutak, pogotovo ako se za njega izboriš! Više nije tu bilo puno sloge, ali nije bilo niti svađe. Ja sam bio njezin uzor i poput dobrog oca. Ona nije imala baš dobre roditelje.

Njezina se srednja škola približavala završetku i odlučila je ići dalje na faks. Mislili smo skroz da mora biti blizu, ako ne u našem mjestu, onda u nekom najbližem. Međutim ona je otišla dalje. Dolazila je svaki vikend kući i tu smo se susretali. Mi smo tu promijenili svoj način življenja.

Ja sam uvijek nešto kovao u mislima. Otprilike godinu dana prije njezinog odlaska na faks počeo sam zamjećivati da kad gledam neke brojeve (vrijeme, sat, datum itd.) da obično to bude broj 22. I tako sam je malo po malo obraćao pozornost na taj broj. I primjetio sam da i u mom broju mobitela imam broj 22. Jednom se probudim u noći, i zamislite, nakon par sati spavanja upalim TV i teletext i pogledavši vrijeme vidim da je 02:22:22 (dva sata, dvadeset i dvije minute i dvadeset i dvije sekunde), kakva jeza. Negledam par sati na mobitel, izvadim ga iz đepa da pogledam vrijeme, i ono 22:22. Puno takvih primjera. Počeo sam ja taj broj igrati i na lotu, ali nikad ništa. Dida i ja idemo odigrati loto tako da svako stavi jedan broj, ja stavim 9, a on kaže 22, a nezna za taj broj. Tako sam ja primijetio da sam ja u 22. godini života i da se meni nešto mora dogoditi.

Prije godinu dana bio sam s Marinom na moru. Skromna baka kod koje smo bili dala nam je sve na korišenje. Gledajući TV, pojavila se emisija na RTL televiziji sa Sanjom Doležal u kojoj je bila i tema "Numerologija" (iako ova priča nema nikakve veze sa numerologijom, jer je Bog odabrao baš taj način). Uključili smo se negdje u pola emisije. I gle, čovjek priča o nekim brojevima i kaže da je broj 22 najnesretniji broj koji postoji, i tko je rođen 22. u mjesecu da treba rođendan čak slaviti i sljedeći dan. Zamislite kakva je to jeza prošla kroz moje tijelo. Kud baš broj 22! Uglavnom, taj broj je postao jako, jako čest. Pojavljivao se u 90 posto situacija, sve češće i češće.

Već duže vrijeme nisam bio zadovoljan i skroz sam se prepuštao živciranju. Tako sam lagano

tonuo i tonuo, iz dana u dan. Moj život je lagano gubio smisao…Umirao sam…Nisam više ni s njom bio sretan. Više se ni nevidim u budućnosti. Nesanjam nikad ništa lijepo i nešto što bi se trebalo dogoditi. Nemam želja više. Ništa mi netreba. Nemam ljubavi više, nemam osjećaja. Puno mi toga fali, a nefali ništa. Više namam ciljeva. A ni ne razmišljam o njima. Uviđam da moj život više nema smisla. O u kakvoj sam depresiji, pa jesam li skrenuo s puta?

Moj otac je u 11. mjesecu bio na Karizmatskom susretu u Velikoj Gorici. Tamo mu je, na sveopće iznenađenje, nestalo nešto s noge, neka bolest koja ga je patila već mjesecima. U jednom trenutku. I mi smo primijetili da na tom mjestu nema više ništa. On je tada nama rekao da su ljudi dosta zaboravili treću božansku osobu, a to je Duh Sveti, a da preko njega Bog najviše djeluje i da se tu čine čudesa. Nisam ja tu puno ni razmišljao. Na jedno uho uđe, a na drugo izađe (Bog me tada još nije pozvao)!

I u to vrijeme, ja onakav sav nikakav, odlučim iskušati svoju vjeru. Ležim u krevetu. Tad sam napustio sve uobičajene molitve Bogu. Išao sam se suočiti s onime čega sam se bojao. Prvi puta sam u životu tada napustio sve klasične oblike molitve i molio spontano, svojim riječima. Iznio sam sve probleme Duhu Svetomu. Počeo sam plakati i "govorio" mu da učini nešto. Nešto, nešto da učini. Ne znam što. Samo znam da više ne mogu ovako, puno sam potonuo i više nemam smisla nikakvoga u životu. Plačem tada. Teku moje suze. Moje suze. A nisam nikoga povrijedio, a ni mene. Ali tu su moje suze. Moji vapaji. Ne mogu više ovako. Učini nešto molim te. Molio sam satima. Sve mi se nakupilo.

Sutradan sam uobičajeno otišao po Marinu i dovezao ju meni kući. Sve je teklo po starom. Odjednom kao da je se u meni nešto počelo događati. Ja sam nju počeo govoriti i ustrajno ponavljati: Ajde reci mi da želiš da prekinemo. Ona je govorila ne, ne, ne. Ja sam ju napastvovao s takvim pričama, kao da se sve izljeva iz mene, i želim da prekinem s svim događanjima, ali ne želim da prekinemo vezu. Trebam smisao ljudi! I tako sam ja bi uporan i govorio sam joj. Kao da sam tražio od nje da ponovi to bezbroj puta. I odjednom kad sam joj rekao: Jelde da želiš da prekinemo, ona je rekla: Neznam.

To je bilo meni kao odgovor Da. To je meni sve bilo kao san. Tu sam uvidio da sam ja možda kriv za taj odgovor i da sam ga ja isposlovao. Ona više to nije htjela opovrgnuti. Više se nije htjela vratiti. Tu su se srušila cijela kuća od karata. Ostao sam sam. Duša mi se razdijelila na dva dijela. Tada smo se gotovo cijelu noć dopisivali, zapravo raspravljali. I tada, oko 5 sati ujutro, idem provjeriti koliko imam novaca na računu na mobitelu. I gle - 22.22 kn. Dvadeset i dvije kune i dvadeset i dvije lipe. Jao kakva jeza. Što se to događa. Imao sam 22.22 kn kada sam prekinuo s Marinom, možda i tada jedini put u životu. To su šanse jedan naspram milijardu. Kakva čuda čini Bog! Bog mi je davao mlijeko kroz taj broj. Ona je tada otišla zauvijek. Kao da ju je pojeo mrak. Dosta sam patio, mislio sam da sam puno izgubio. Mi smo bili u vezi 4,5 god. Imao sam veliku podršku obitelji. Mislio sam da sam loš čovjek. Tada smo u obitelji postali bliskiji negi ikada do tada.

Unatoč svemu ja sam nastavio svoj svakodnevni društveni život. Patnjom. Vapio sam Bogu da nešto učini, jer moji problemi nisu riješeni, čak još i povećani. Tada sam otišao na životnu ispovijed i iznio svoje probleme svećeniku koji mi nije dao baš neku podršku.

Poslje nove godine ja sam teverao svoj život. Potonuo sam do dna. Teško mi je bilo. Jako teško. Još gore.

Uvijek me vukla želja da imam neku svoju kolekciju knjiga. Maštao sam o tome. Moram naći neku zanimaciju. Jedan dan sam se sjetio da imam na tavanu neku knjigu o evanđeljima. Nešto me vuklo da odem po nju i da ju počnem čitati. To sam i učinio. Pročitao sam dva evanđelja, otprilike 80 stranica. Do tada sam u životu pročitao samo jednu knjigu. Evanđelje mi je postalo zanimljivo. Moja se duša hranila tim riječima.

Jedan dan sam pošao ne Internet, na chat, na kojem se dopisuju i izmjenjuju poruke razni korisnici diljem Hrvatske. I pretražujući imena, odlučim se u pretraživač upisati ime Marina. I ponudi mi se ime Marina_21 (tada sam ušao duboko u milost i ljubav Gospodnju). Ona bijaše iz Velike Gorice. Razgovarali smo. I ja se njoj tako i jadam, jer ni ne zna tko sam ja u biti pa mogu joj reći. Prilazim joj s pričom da je moj tata bio na Karizmatskom susretu u Velikoj Gorici . To je bio 22. po redu karizmatski susret u Velikoj Gorici. Ona ostaje iznenađena. Našli smo si zajedničku priču. Dala mi je puno savjeta u svezi moje bivše cure. Ja nisam puno zalazio na njezin teritorij. Obično je ona meni davala pametne savjete. Polako sam prilazio i počeo ju savjetovati.

I gle, ona je sa svojim dečkom u vezi 4,5 godine, isto koliko sam ja bio s svojom bivšom djevojkom, a i zove se Marina kao i moja bivša djevojka. Totalno čudno zar ne? Tako smo se dopisivali jedan dan. Dala mi je svoju mail adresu i ja sam joj poslao mail. Zaželio sam joj sreću u životu i mislio sam da se više nećemo ćuti. Ona se ipak javila. Molila me da pričam s njom. Bila je žedna Boga. Počelo je naše dopisivanje. Gotovo svaki dan smo se dopisivali putem interneta. Njezin dečko je vozio isti motor kao što sam ja nekad vozio. Apsolutno se sve poklapalo, dragi čitatelju. Toliko se slučajnosti dogodilo u to vrijeme. Pa da sam živio dva života, toliko mi se slučajnosti ne bi dogodilo koliko mi se dogodilo u to kratko vrijeme (dva, tri mjeseca).

Davali smo si uzajamnu podršku. Ona je pjevala u crkvenom zboru. Na kraju mi se i otvorila i rekla da ima problema sa svojim dečkom i da se nikako neslažu. U biti, on joj je kao stariji brat, a ona osjeća da njezino srce pripada negdje drugdje. Davao sam joj podršku i želio da ona bude sretna u svojoj vezi pa makar i pod cijenu da se nas dvoje više nikad ne čujemo. Marina je rekla da je bila na susretu kod Zvjezdana Linića u Taboru. Tamo je bila i na polaganju ruku. Stavila je u svoju nakanu želju da joj Bog udjeli ljubav koji će moći dati svome momku jer to i zaslužuje. Njezina ljubav bila se ispraznila. Osjetila jake valove koji joj struje kroz tijelo. Od tada se dosta promijenila. Međutim, mislim da joj je Bog dao silnu ljubav, koju može djeliti svima, a ne da ta ljubav pripada samo jednoj osobi. Počeli su joj dolaziti ljudi sami od sebe, sa svakakvim potrebama, a ona bi uvijek osjetila što je nekome potrebno i jednom riječju bi čovjeka

dovodila do iznenađenja tako da ga pogodi baš u onu točku koju treba. Ja sam njoj bio uzor i idealna osoba za nju. Možeš li povjerovati dragi čitatelju, kakva Bog čini čuda. Kako je on nas spojio, u isto vrijeme, na istom mjestu, sa svime zajedničkim, s istim potrebama. Sa svime istim. Apsolutno svime.

Nisam htio ulagati puno truda uopće da bi stupio s njom u ikakvu vezu. Bio sam žedan Boga. Osjetio sam da je on živ. Obratio sam se, a nisam ni bio na karizmatskom susretu još. Marina je postala moj duhovni vođa. Dogovorili smo se da ćemo se naći na Karizmatskom susretu u Velikoj Gorici, koji održava zajednica Dobri Pastir. Taj susret je bio u petom mjesecu. Živio sam za taj dan. Ne toliko zbog nje, već zbog Isusa. Čekao sam taj 5 mjesec. To se događalo sve kroz korizmeno vrijeme.

Sama govori da se želi predati nekome. Ja sam joj želio staviti Isusa na prvo mjesto. Predaje se Bogu i u braku! Ostalo ne! Govorio sam. Rastali smo se. Zapravo, nije to bio neki rastanak, jer veza nije bila toliko jaka. Bog je preko nje samo htio izvršiti svoj plan. Vratiti me u stado paše svoje. Da sam uđem kroz otvorena vrata.

Marina je jako patila. Jako je osjetljiva osoba i i nisam želio da plače zbog mene, zbog mog neprisustva ili prisustva. Njezina prijateljica mi je javila da joj se nešto strašno dogodilo. Prekinula s dečkom. Sada sam i ja odgovoran. To nikako nisam želio. Učinila je to u zadnji čas. I Nastavili smo dalje. Nakon par dana sam joj se javio mobitelom. Jako je ostala iznenađena. Od tada smo se malo dopisivali. Davao sam joj podršku.

Jedan dan mi je poslala poruku "Bog te blagoslovio". Ta me poruka toliko protresla kao ni jedna u životu. Bog me tada zaista blagoslovio. Ona je bila dosta produhovljena! Preobratila se i krenula Božjim putem u vrijeme kad sam ja prekinuo sa svojom bivšom curom. Isto jedna slučajnost. Njezina najbolja kolegica Ivana je bila njezin duhovni vođa. Bog joj je govorio kroz nju. Ta Ivana je imala dar jezika i studirala je s njom na faksu. Tamo su se na jako čudan način njih dvije susrele! Jako čudan!

Znali smo se nekada zavaditi kad smo došli do krivih stavova dopisujući se. Znao sam često dići ruke. Često sam znao reći da više povratka nema. Tada kao da se iz nje se izlio Duh Sveti i krenuo meni govoriti. Duh je počeo otkrivati Istine. Dao mi je da razumijem riječi. Da sve vidim novim očima. Citiram pjesmu koju mi je tada rekla, a koja mi je promijenila život:

Lutao sam ovim svijetom
sam bez cilja i bez nade
umoran od svojih rana
umoran od svih lutanja
sve dok me tvoja ruka Bože
nije dotakla

sve dok me tvoja ruka Bože nije podigla iz blata
SAMO TVOJA LJUBAV MOŽE UČINITI DA SVE
PROCVJETA
SAMO TVOJA LJUBAV MOŽE UPALITI NOVA
SVJETLA
SAMO TVOJA LJUBAV BOŽE
Nije bilo prijatelja
nije bilo nikog
ruku da mi pruži
moju bol da podijeli
sve dok me tvoje boli nisu iscijelile
sve dok mi tvoje svjetlo nije sve moje rastjeralo tmine
SAMO TVOJA LJUBAV MOŽE UČINITI DA SVE
PROCVJETA
SAMO TVOJA LJUBAV MOŽE UPALITI NOVA
SVJETLA
SAMO TVOJA LJUBAV BOŽE
nema takve pjesme
nema takvih riječi
kojima bih mogao
hvalu ti izreči
neka ti život moj o Bože, bude hvala
neka ti život moj o Bože, bude pjesma koja nema
kraja!
SAMO TVOJA LJUBAV MOŽE UČINITI DA SVE
PROCVJETA
SAMO TVOJA LJUBAV MOŽE UPALITI NOVA
SVJETLA

Ta je pjesma opisivala moju situaciju. A i njezinu. Podigla me pjesmom iz blata. Tada je iz mene krenula bujica suza. Nekad mi je znala napisati Isus te voli. Ti si dijete Božje. Zna On što meni treba. Zaista, Bog je govorio kroz nju. Kakav je to bio osjećaj kad priča u duhovnom zanosu. Kao da mi se Isus direktno obraća! Bog je tada govorio i kroz mene. Mislim da sam tada djelovao u riječi spoznanja i daru proroštva, a da nisam ni znao što je to.
Jednom mi je poslala priču koja opisuje moju situaciju hoda kroz vrijeme, osobito u vrijeme hodanja sa bivšom curom i poslije toga. Citiram priču:

JA SAM TE NOSIO

"Jedan čovjek usne san. Sanja da šeće sa Isusom Kristom po pjeskovitom morskom žalu. Na nebu - kao na filmskom platnu - pojavljuju se događaji iz njegova života. U svakoj sceni vide se tragovi dvojice putnika. Jedan je trag njegovih, a drugi Gospodinovih stopa. Kad se pojavila posljednja scena, čovjek stade pažljivije promatrati tragove. U pijesku je sve česće ostajao trag samo jednih stopa. A bilo to je upravo onda, kada mu je u životu bilo najteže. To ga je uistinu čudilo, te se obrati Gospodinu: "Gospodine, Ti si mi jednom rekao neka te slijedim i obećao si mi da ćeš na svakom mojem putu biti uza me. Sada ipak vidim kako si me upravo u mojim

najtežim trenucima ostavljao sama. Po pijesku se dobro vidi trag samo jednih stopa. Ne razumijem Te. Zašto? Ostavljao si me sama upravo kad sam Te najviše trebao." Gospodin odgovori: "O, dragi moj prijatelju! Toliko te volim da te nikad nisam napuštao. Vrijeme, kad ti je bilo najteže, kada si podnosio kušnju i patnju - tamo, naime, gdje ti vidiš trag samo jednih stopa - jest vrijeme kada sam te nosio."

Meni se sviđao hvalospljev ljubavi pa sam ja njoj njega uputio. Taj mi je hvalospjev skroz tekao kroz srce.

Kad bih sve jezike ljudske govorio
i anđeoske,
a ljubavi ne bih imao,
bio bih mjed što ječi
ili cimbal što zveči.
Kad bih imao dar prorokovanja
i znao sva otajstva
i sve spoznanje;
i kad bih imao svu vjeru
da bih i gore premještao,
a ljubavi ne bih imao - ništa sam!
I kad bih razdao sav svoj imutak
i kad bih predao tijelo svoje da se sažeže,
a ljubavi ne bih imao -
ništa mi ne bi koristilo.

Ljubav je velikodušna,
dobrostiva je ljubav,
ne zavidi,
ljubav se ne hvasta,
ne nadima se;
nije nepristojna,
ne traži svoje,
nije razdražljiva,
ne pamti zlo;
ne raduje se nepravdi,
a raduje se istini;
sve pokriva, sve vjeruje,
svemu se nada, sve podnosi.
Ljubav nikad ne prestaje.
A sada: ostaju vjera, ufanje i ljubav
- to troje -
ali najveća je među njima ljubav.

Naša vjera je rasla, a u svakoj poruci na kraju je stajalo BTB (Bog te blagoslovio). To je bila velika kiša blagoslova.

Događala su se velika čuda u mome životu. Sve kroz slučajnosti. Kad bi pomislio na nju, ona me nazove. Idem joj poslati poruku preko mobitela, čim uzmem mobitel stiže njezina poruka. I puno takvih primjera. To jedino može Bog. Velika su čuda to bila. Mi smo bili uvjereni da je nas Bog spojio. Gospodin je nju poslao da mene podigne iz blata i progovarao mi kroz nju, a ja sam također i njoj progovarao. U to vrijeme mi je sve krenulo na bolje. Kad nemam novaca, odmah me netko zove da mu nešto napravim za novce. Kad nemam prijatelja, odmah mi dođe. Prijatelji su me zvali i podržavali. Priroda se počela okretati prema meni. Bog mi je progovarao i kroz prirodu. Prvi put sam tada u životu čuo cvrkut ptica. Vidio svijet drugim očima. Dao sam puno ispita na faksu. Počeo raditi . Sve se okrenulo na bolje. Toliko puno stvari mi se nikada nije dogodilo u životu. Gospodnje je to djelo, kakvo čudo u očima našim!

Od tada znam da Bog sve okreće na dobro. Dragi čitatelju, kad ti je teško probaj proklamirati poslanicu Rimljanima 8:28: Bog sve okreće na dobro, onima koji ga ljube.

Marina je htjela da se mi nađemo. Jer još se nismo susreli u živo. Sve se događalo preko interneta i mobitela. Smatrao sam da bi naš najljepši susret bio na prvom Karizmatskom susretu u Bjelovaru. Našli smo se 10 dana prije karizmatskog susreta. Naš prvi susret je bio u Požegi. Čekao sam ju na Autobusnom kolodvoru. Za poklon sam joj kupio zlatnu pločicu i na njoj dao ugravirati naziv Vjekić. Zašto baš Vjekić? Naime, ona me nazvala jednom Vjekić i to me toliko protreslo i imao sam osjećaj da me netko tako zvao cijeli život. A nitko me nije zvao Vjekić (poslije me u Taboru jedan svećenik nazvao Vjekić, kakva slučajnost!) . Time poklonom sam htio da me zapamti. Ona je meni kupila najljepši poklon koji sam ikada dobio u životu. To je bio drveni križić koji je kupila u Taboru i tamo ga blagoslovila. S njim je išla i na križni put u Vukovar.

Došlo je vrijeme karizmatskog susreta u Bjelovaru. Sa sobom sam poveo jednog prijatelja s kojim sam se još prije toga dogovorio da ćemo ići na susret. Putovali smo s autobusom u kojem je program vodio voditelj molitvene zajednice u Pleternici Tomislav Jurnečka. Tamo sam se našao s Marinom. Želio sam biti koncentriran skroz na Isusa. Dan prije susreta je umro Papa Ivan Pavao II, te smo molili za njega. To je bilo vrijeme korizme. Predavanja je držao vlč. Dražen Radigović, a nakon predavanja obred ozdravljenja je držao Josip Lončar. Bilo mi je jako zanimljivo što on proziva ljude imenom koje Isus ozdravlja. Prije toga sam se dosta informirao o svemu tome preko interneta i drugih ljudi. Tamo sam osjetio djelovanje Duha isto preko očiju. Oči su mi jednostavno same počele treperiti za vrijeme zaziva Duha Svetoga. Tada mi je Marina poklonila knjigu "Prava ljubav" – Mary Beth Bonacci. Jao, kako sam tada volio knjige. Volio sam sam miris knjige. Kakav lijep poklon. Kad sam došao kući knjigu sam pročitao za dva dana. Lijepa i poučna knjiga. Čitao sam i evanđelja. Igrom slučajeva vidim da u kuhinji stoji na stolu knjiga od Jamesa Manjackala – Molitva čini čudesa. Ta knjiga je bila kod mene godinu dana a da ju nitko nije ni taknuo. Nitko nije niti znao o čemu se o njoj radi, a ni što su karizmatski pokreti. Tada ju je baka stavila na stol i išla vratiti gospođi od koje ju je posudila. Pročitao sam ju za jedan dan. U to vrijeme je izašla u Večernjem listu Biblija – Stari Zavjet 1 i odmah sam ju kupio. Jako me vukla knjiga. Osjećao sam kao da sam se rodio s knjigom. Imao sam potrebu da se učlanim u Gradsku knjižnicu, što sam i učinio. U svakoj knjizi koju sam

pročitao Bog mi je davao neke poruke. Od tada sam pročitao jako puno knjiga. To su jako lijepe knjige koje svakome preporučavam, evo neke od njih:

PRAVA LUBAV - Mary Beth Bonacci
VJERA JE... – Josip Lončar
MOLITVA ČINI ČUDESA – o. James Manjackal
NAŠ BOG JE SILAN BOG – o. James Manjackal
MOĆ BOŽANSKE LJUBAVI – Knjiga prva
MOĆ BOŽANSKE LJUBAVI – Knjiga druga
MOĆ BOŽANSKE LJUBAVI – Knjiga treća
RIJEČ ZA DOBAR DAN – Zvjezdan Linić
POZIV NA SUSRET – Tomislav Ivančić
REINKARNACIJA I USKRSNUĆE – Tomislav Ivančić
PRIPRAVI SRCE ZA SUSRET – Zvjezdan Linić
ŠTO JE NUTARNJA MOLITVA -
SKOK U BUNAR
HAGIOTERAPIJA I PASTORAL CRKVE – Tomislav Ivančić
BRZO OZDRAVLJENJE – Max Rossler
UČITELJU, GDJE STANUJEŠ – Zvjezdan Linić
MOLITVA KOJA LIJEČI – A. Von Rechberg
DUH SVETI – NEPOZNATI BOG? – Ivan Golub
Karizme, Crkveni pokreti, laici – M. Oblak
U OGNJU DUHA SVETOGA – D. Bušić
KAKO MOLITI – D. Torkington
ŽIVOT JE ZALJUBLJEN U TEBE – S. Lice
DAR JEZIKA – O.R. DeGrandis
POČIVANJE U DUHU – O.R. DeGrandis
KAKO MOŽEŠ MOLITI S POUZDANJEM – Bill Bright
NOVI NAS ŽIVOT LIJEČI – o. James Manjackal
ISUS DANAS – Rufus Pereira
AUTORITET VJERNIKA – Kenneth E. Hagin
ŠUM VELIKIH VODA – Ivan Meštrović
DAR PROROŠTVA – O.R. DeGrandis
JOŠ SE MOŽEŠ VRATITI – Tomislav Ivančić…
U knjizi KARIZME - CRKVENI POKRETI - LAICI, Marijana Oblaka sam pročitao da u Hrvatskoj djeluje 22 karizmatska pokreta.

Poslije karizmatskog susreta u Bjelovaru slijedio je nakon otprilike mjesec dana susret u Taboru kod Zvjezdana Linića. Marina mi je pričala da je Zvjezdan Linić jako dobar i da je on egzorcista i da uz njega postoje još samo dva egzorcista u Hrvatskoj a to je Zlatko Sudac i još jedan (fra Ivo Pavić). Marina je prvi puta u tamo gledala kad je on vršio egzorcizam nad djevojkom koja se svjesno predala đavlu.

U Taboru sam se našao s Marinom i tamo smo bili dva dana. Išli smo na polaganje ruku. Prvi puta sam počivao u duhu. Ljudi su padali i ostajali nepomični dolje na podu. To mi je bilo jako

lijepo iskustvo. Ležiš dolje i ne želiš se više ustati koliko ti je lijepo. Kao na operacijskom stolu. A doktor je Isus Krist koji te stavlja u najbolji položaj kako bi te dodirnuo. Marina nije počivala tada u Duhu, ali je počivala prvi put kad je bila.

Prije sam se uvijek budio po noći i nisam mogao zaspati bez televizora, a kad sam se vratio iz Tabora to je bilo pravo čudo. Spavao sam kao nikada u životu. Mene je prožeo toliko duboki mir koji me držao dugo. Ništa me nije moglo nasekirati. Iskontroliram se za 3 sec. Svi moji negativni osjećaji koje sam nosio u sebi i sve što me smeta prešlo je iz znaka minus u plus. Sada želim puknuti ne od tuge već od sreće. Sve je bilo tako pozitivno. Ljudi su mi govorili da sam se naočigled promijenio i da blistam sa svjetlošću. Ja sam postao najstabilnija osoba u svojoj kući. Duhovni vođa obitelji. Jako sam bio stabilan. Cjeli svijet je bio usmjeren meni. Priroda se meni okreće. Čujem crvkut ptica. Vidim suncokrete kako me gledaju. To je bila velika milost Božja. Zaista, Bog je za svakog stvorio svijet ponaosob, pa tako i za mene. To je Gospodnje djelo. Želio sam tada Isusu dati svoj život za sva ta čuda što mi je učinio (neka ti život moj o Bože bude hvala!). Znam da mu moram zahvaljivati. Rekao sam puno puta: Ništa me neće od Tebe odvojit. Privukao me kao magnet. I više se ne mogu vratiti starom načinu života.

Svaki put kada sam išao na internet istraživao bi duhovne stranice. Tada sam se odrekao puno stvari. Evo načina kako sam se odrekao psovke. Govorio sam par dana po 50-ak puta: Isuse oslobodi me od psovke. I zaista, On je to i učinio. Kad bi nešto zgriješio to bi me pojelo. Govorio sam također: Uzmi moje srce kameno i podari mi svoje srce od mesa. Promjenio je moje srce.

Dragi čitatelju, preporučavam ti da probaš tjedan dana, svaki dan 50 puta reći: Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svome. I vidjet ćeš što će se desiti sa tvojim životom.

Odlučio sam da u život uvedem osobnu molitvu. Odlučio sam da ona bude svako jutro u 9 sati. I tako sam se dva dana budio ujutro u 9 uz pomoć mobitela i imao bi svoju osobnu molitvu. Treći dan sam zaboravio na to potpuno. Nisam čak ni mobitel namjestio da me probudi. I gle, nazove me točno u 9 sati netko nepoznat na mobitel. Bio je to pogrešan broj. Isus me probudio. Zaista je bilo puno čudesa.

Marina i ja se nismo našli na zajedničkom putu. Počeli su trenuci našeg definitivnog rastanka. Rastanak mi nije bio toliko težak jer joj se nisam predao potpuno. Nismo bili toliko vezani, nismo bili blizu. Želio sam se predati Bogu, jer je za mene on postao živ. Djelotvoran.

Rastali smo se na dan kada sam ja išao na karizmatski susret u Tolisu kod fra Ive Pavića. Na taj sam susret išao sa prijateljem Zoranom koji je među voditeljima u molitvenoj zajednici u Pleternici, a sada i u Požeškoj bolnici. Tamo sam se susreo sa darom jezika. Viidio kako ljudi padaju u Duhu bez polaganja ruku, a Isus preko fra Ive ozdravlja ljude i govori im poruke. Fra Ivo preko dara spoznanja imenom proziva ljude koji su ozdravili. Prelijep susret na kojem je bio pravi duhovni boj.

Jedan dan dođe mi knjiga od Max Rosslera – Brzo ozdravljenje. Pisac u knjizi govori: Što mi vrijedi što sam pročitao tisuće knjiga kad me nije niti jedna potakla kao citat iz Biblije: Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom. Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni. Taj dan sam vidio da ima drugi dio Starog Zavjeta Biblije. Baš je tad izašao! Odlučim ga kupiti. Otvarajući ga, gle baš od prvi put otklopim na Psalam 21:

Jahve je pastir moj:
ni u čem ja ne oskudijevam;
na poljanama zelenim
on mi daje odmora.
Na vrutke me tihane vodi
i krijepi dušu moju.
Stazama pravim on me upravlja
radi imena svojega.

Pa da mi je i dolinom smrti proći;
zla se ne bojim, jer si ti sa mnom.
Tvoj štap i palica tvoja
utjeha su meni.

Trpezu preda mnom prostireš
na oči dušmanima mojim.
Uljem mi glavu mažeš,
čaša se moja prelijeva.
Dobrota i milost pratit će mene
sve dane života moga.
U Jahvinu ću domu prebivati
kroz dane mnoge.

Jao, kakva jeza. Bog me opet dodirnuo. Puno mi se takvih stvari događalo. Otvarajući Bibliju Bog mi je davao poruke. Živa riječ Božja mi je davala život. I za druge ljude sam govorio neke poruke, iz Biblije i po njima biih je dodirnuo Duh Sveti. Doživjeli bi jezu, trnce, plač. Kao da su one bile baš ono što ljudima treba. Navodim neke citate preko kojih me Bog posebno dotaknuo:

"Ne boj se, jer ja sam te otkupio;
Imenom sam te zazvao: ti si moj!
Kad preko vode prelaziš,
S tobom sam;
Ili preko rijeke, neće te preplaviti.
Pođeš li kroz vatru, nećeš izgorjeti,
Plamen te opaliti neće.
Jer ja sam jahve, Bog tvoj,
Svetac Izraelov, tvoj spasitelj.
Za otkupninu tvoju dajem Egipat,
Mjesto tebe dajem Kuš i Šebu,
Jer dragocjen si u mojim očima,

Vrijedan si i ja te ljubim.
Stog i dajem ljude za tebe
I narode za život tvoj.
Neboj se jer ja sam s tobom.
S istoka ću ti dovest' potomstvo
I sabrat ću te sa zapada
Reći ću sjeveru: 'Daj mi ga!'
a jugu: 'Ne zadržavaj ga!'
Sinove mi dovedi izdaleka,
I kćeri moje s kraja zemlje,
Sve koji se mojim zovu imenom,
I koje sam na svoju slavu stvorio,
Koje sam sazdao i načinio."

"Samo je u Bogu mir dušo moja, samo je u Njemu nada moja"

"Kamen što ga odbaciše graditelji,
postade kamen zaglavni.
Gospodnje je to djelo,
Kakvo čudo u očima našim!"

"Može li žena zaboravit' svoje dojenče,
Ne imat' sućuti za čedo utrobe svoje?
Pa kad bi koja i zaboravila,
Tebe ja zaboraviti neću.
Gle, u dlanove sam te svoje urezao,
Zidovi tvoji svagda su mi pred očima"

Sanjao sam Boga. Toliko mi je puno znakova davao. Pojavljivao mi se u snu. Imao sam nekad i viđenja, spoznaje. Prisustvovao sam od tada mnogim karzimatskim susretima.

Bilo je i teških dana, padanja, ali Bog me uvijek dignuo sve više i više. Ponekad su nam potrebni teški dani, jer se čovjek kroz patnju najviše zamisli, mijenja i okreće svom Stvoritelju. Nekada je moja vjera postajala suha. Što se to moglo događati? Bog je želio da odrastem. Dovoljno mi je dao razloga da vjerujem, tako da se više ne mogu vratiti.

Više mi ništa drugo ne preostaje, nego živjeti s njim i u njemu, jer on je život. On mijenja našu prošlost sadašnjost i budućnost. Dragi čitatelju, možeš li povjerovati da bolesna prošlost može biti zamijenjena i da se baš danas možeš krenuti ispočetka?

Evo dođe mi da sada kažem Riječ Božju:

Niste vi izabrali mene, nego sam ja izabrao vas.

Ponekad su potrebne i patnje, nekad duže nekad kraće, da se čovjek obrati Bogu.

Možda Bog baš želi da pokrenem nešto na internetu. Jer kad njega doživiš, primiš, kad te ispuni ljubavlju, nemožeš to sve primiti. Nemožeš sve zadržati za sebe. Moraš to prenositi na druge, svjedočiti. Jer Isus kaže de će nas jedino po ljubavi prepoznati da smo njegovi učenici.

Neka i tebe Bog silno dodirne, dragi čitatelju, da doživiš puninu života s njim. Neka te ispuni svojom ljubavlju, i popuni sve praznine u tvom životu. Neka ispuni sve ciljeve u tvom životu. Neka ti bude alfa i omega. Svaki smisao. Teži za kraljevstvom Božjim, a ostalo će ti se nadodati. Sahne trava, vene cvijet, Riječ Božja ostaje dovijeka. Bog te blagoslovio!

Ovo svjedočanstvo sam pisao za svoj 22. rođendan, od tada je prošlo 9 mjeseci i Bog mi je kroz tih 9 mjeseci učinio mnoge lijepe stvari koje će biti nadodane ovome svjedočanstvu. Pročitao sam još puuuno knjiga osim onih navedenih u svjedočanstvu! Kroz to vrijeme pokrenuta je i stranica Tebe-tražim! Naš Bog - On je Silan Bog!

Drugi dio

E da. Dragi prijatelji. Prošlo je dosta vremena od onog: Velika mi djela učini Svesilni. Sveto je ime Njegovo. Nikako da počmem pisati svoj drugi dio svjedočanstva. Danas je 05.09. 2006. Imam 23 godine i više nisam u 22. godini života. Svoj prvi dio svjedočanstva sam pisao za 22. drugi rođendan, a prije skoro dvije godine Bog se umiješao u moj život. Velika mi djela učini Svesilni.

Bili su to divni trenutci hoda s Gospodinom. Toliko sam bio jak. Pratio me osječaj da mogu sve, jer imam Sve. Imam svu moć i vlast, a On mi to dokazuje iz dana u dan. Da sam rekao gori: Baci se u more, vjerujem da bi to bilo moguće. Zapravo, bolje rečeno – ništa nije nemoguće.

O kako Bog mijenja dušu. Iz korijena. Kako mijenja svakidašnjicu. Poslije Njegova pohoda odrekao sam se gotovo svega. Ništa mi nije trebalo. Ništa nije bilo nemoguće. Dao sam mu sve. Svoj život sam mu dao. Jednostavno, sve se počelo događati vođeno rukom Gospodnjom. Sve se okretalo u moju korist. Sve, sve, sve. Nevjerojatno. Pitaš li se, ti dragi čitatelju ovog svjedočanstva – pa koliko ti je to dugo trajalo? Jesi spašen? Jeli to sve? O, na ovo pitanje ću se morati potruditi dati odgovor. Dakle, u ovom svjedočanstvu želim opisati svoj život poslije obračenja.

Stanje obračenja, čuda, ozdravljenja, darova, karizmi jednostavno me zahvatilo kad sam zazivao Duha Božjega. Ono me je intenzivno držalo otprilike 4 mjeseca. U to vrijeme, događala su se nevjerojatna čuda. I dan danas vjerujem da mi je kroz to stanje Gospodin htio uliti vjeru. Podiči moju vjeru na višu razinu kako bi se uvjerio u nadnaravno. Kako bi saznao da Bog postoji. Znaš li da je to teško saznati bez Duha Božjeg? Bez njegove pomoći. Taj znameniti događaj, to vrijeme, tih par mjeseci je ono što piše u Bibliji: Ivan vas je krstio vodom, a ja ću vas krstiti Duhom Svetim.

O Gospodine, ne daj da nikad ovo prođe. Govorio sam svaki dan, svaki čas – Ništa me neće od tebe odvojit.

Kažu da je duhovni put sličan životnom putu. Prvo dolazi rođenje, mlađa dob, odrastanje i tako dalje.

Moja duša se tada rodila. Ali, vidiš li dragi čitatelju – postoje i druge etape duhovnog puta.

Jednostavno sam "poludio" za duhovnim. TV je za mene postao zaborav, a duhovna literatura, duhovna glazba vječni prijatelj. Tako me to ispunjavalo. Nakon prvog svjedočanstva pročitao

sam još hrpu knjiga. Možda negdje, 200. U godini dana? Da, možda malo više… Bog mi je ostavljao poruke u svakoj knjizi. U svakom pročitanom retku. Otvarajući Bibliju, govorio mi je osobno. O vječni moj prijatelj. Najbolji.

E, došlo je vrijeme da malo odrastem. Već sam se rodio. Bog nas želi odbiti od majčinog mlijeka i hoće da hodimo sami. Samostalno. Odrasli. Hoće da hodimo u vjeri. A ne u gledanju.

Sve se lagano počelo stišavati. Znakovi su nestajali. A Bog mi se povremeno objavljivao. Ne tako često. Nekad mi je to bilo čudno jer sam mislio da sam svaki dan bolji. Zapravo, trudio sam se iz dana u dan biti bolji prema sebi i drugima. Trudio sam se biti bolji u molitvi. Trudio sam se više pomoći drugima. Trudio sam se sve više i više upoznati Gospodina kroz knjige. Riječ. O koliko se moje znanje proširilo. Kolike sam stvari saznao. Koliko toga naučio čitajući svakodnevno knjige.

Počela mi se događati duhovna suhoća. Tamna noć duše. Bog mi se prestao pokazivati. Kažu – On je tu, bliži nego ikad, samo ga mi ne vidimo. Bog traži našu vjeru..Ali ja te želim gledati Gospodine. Isto kao i prije. Znam da postojiš jer sam se u to uvjerio. Ti si mi to pokazao. Zašto mi se Bog skriva? Ne znam. Moja se duša zaljubila u Boga. Što misliš kad nekoga koga voliš, koga ljubiš nije uz tebe. Kad ga ne vidiš. Kad ti se skriva. Kad ga ne možeš poljubiti. Kad ne možeš pričati s njim? Vapio sam za Bogom da mi se objavi. Da bude sa mnom. Da bude moj najbolji prijatelj kao i prije. Često me to dovodilo i do suza. Često sam zbog toga padao, tonuo. Možeš misliti – patio zbog Boga. Ne zbog ljudi, već Boga. Kad bi dosta potonuo, Bog bi mi onda rekao – evo tu sam. Sve činim novo. Ja sam uvijek bio uz tebe ljubljeno moje dijete. Ne boj se. Ja sam tvoj Bog.

Počelo je moje vječno traženje Boga. Puno puta sam bio na karizmatskim susretima. Vidio nadnaravna čuda. Sve me to više ni nije toliko fasciniralo. Vidio sam ljude kako se bacaju, grče, vrište i uvijaju kao zmije.

Uključio sam se u molitvenu zajednicu u 11. mjesecu 2005 godine. Dakle, 9 mjeseci nakon obraćenja. Mogu reći da sam bio dosta duhovno jak. Znao sam sve pokrete ljudi. Znao sam razmišljanja ljudi. Znao sam kakve ljudi imaju probleme. Znao sam da Bog postoji i djeluje. Znao sam neke načine na koje djeluje. Imao sam duhovnog iskustva. Puno toga sam znao i znam. Na zajednici se molila krunica i razmatranja. Slavilo se Boga snažno. Poslije krunice smo osluškivali Gospodinov glas. Nekad sam govorio i proroštva. Poruke koje Bog želi dati nama ljudima. Molili smo u jezicima, polagali ruke na druge. Sjećam se kad sam držao ruke nad glavom jednog čovjeka i kad sam mu rekao: "Onaj tko te svezao bit će svezan", on je počeo urlikati i plakati. Ljudi su često plakali nakon molitve i rekli su da ovakvo što nisu vidjeli. Bog je djelovao. Osjetim često i prisutnost zla i duša me Boli kad netko psuje i vrijeđa Gospodine. Postao sam osjetljiv. Često nutarnjim glasom razlikujem dobro od zla.

Ali, što sam više znao, što sam više rastao, nekako mi se činilo da sve manje znam. Da sam sve manji, da sve manje imam.

Sad mi pada na pamet: On treba da raste a je da se smanjujem

Moja glava se punila informacijama. Svime. Bog mi se činio često puta daleko. Težio sam za više. Za većim. Htio sam još više. Barem onu milinu kao prije.

Počelo je moje vječno traženje Boga.

To me dovelo do toga da ga pronađem u knjizi. Ali vlastitoj. Pomislih – možda to hoće? O Bože, što hoćeš?

Da, počeo sam pisati knjigu. Naslov knjige je bio Tebe Tražim. Kako sam odabrao naslov? Dotakao me citat iz Biblije: "O Bože, ti si Bog moj, gorljivo tebe tražim. Tebe žeđa duša moja, tebe želi tijelo moje, kao zemlja suha, žedna, bezvodna." Osjetio sam da je namijenjen baš

meni. Dotakao me Tebe Tražim. Zaista sam ga tražio grebeči sa sve četiri. Zažmirio sam, zazvao Duha Svetoga da mi pomogne i za dva sata sam napisao 25 stranica knjige. Vau. To je bilo točno na moj 22. rođendan. Pomislih, evo ti , kad je već rođendan da ti to napravim. Znam da ljudima moram reći ta djela koja mi učini Svesilni.

Ostalo je na tome. Tu sam stao. Knjiga je ostala na 25 stranica u arhivi na kompijutoru..

Još sam ga tražio.

U 12. mjesecu 2005. godine, odlučio sam napraviti stranicu Tebe-tražim. Nisam bio nešto sa web dizajnom, ali hoću. Nevjerojatno, sve mi je išlo od ruke. Napravio sam prvo jednu (staru). Nije baš bila aktualna. Nedugo nakon toga sam ju modernizirao. Dakle, u prvom mjesecu 2006. godine osvanula je stranica TT. Zakupio sam domenu, hosting server. Obišao sve informatičke forume uzduž i popreko. Vječno učio informatiku. O koliko sam samo proširio svoje informatičko znanje. I to sve sam. Uz pomoć Božju. Moram priznati da je moje svjedočanstvo koje sam stavio na tu stranicu dotaklo mnoge ljude. Roditelji su mi rekli da je prožeto Duhom. Počeo sam raditi na tome.

Znaš koji je smisao tog rada? Liječiti slomljena srca. Pomoći ožalošćanima. Izgubljenima da se vrate. Sada i mislim da je to moje poslanje. Moja služba. Možda bi upotrijebio i ovaj citat iz Pisma:

Duh Jahve Gospoda na meni je, jer me Jahve pomaza, posla me da radosnu vijest donesem ubogima, da iscijelim srca slomljena; da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje sužnjevima; da navijestim godinu milosti Jahvine i dan odmazde Boga našega; da razveselim ožalošćene na Sionu i da im dadem vijenac mjesto pepela, ulje radosti mjesto ruha žalosti, pjesmu zahvalnicu mjesto duha očajna.

Zaista, želja mi je da to napravim putem interneta.

Nedugo nakon otvaranja stranice pokrenuo sam forum i chat u sklopu stranice. Skroz se razvijalo, skroz je sve išlo naprijed. Bog mi je uvijek davao ideje. U snu mi neka da nešto. Nešto mi padne na pamet. Jednostavno imam viziju da to treba biti tako. I da je to moguće. I da će biti tako. Uvijek sam dao sve od sebe da napravim što mi dođe.

Tako se počelo moliti na chatu, počele su se stavljati molitvene nakane, jedni forumaši su blagoslivljali druge. Organizirali su se duhovni seminari na chatu, i ono najveće – pokrenuo sam molitveni lanac. Sve mi je to Gospodin dao. Pomogao da se organizira. Jednostavno je sve postalo aktualno, jedinstveno. Ljudi su dolazili i dolazili. Sada forum broji gotovo 9.000 poruka i preko 150 registriranih članova. Dnevno na forumi piše Oko 30 ljudi. Svaki dan se moli krunica. I to od strane 20 ljudi.

Naravno, bilo je i provokatora, ljudi koji su htjeli spriječiti molitvu. Rasprave za slomljene i ožalošćene odvući u političke i teoretske. Nekako sam uvijek gledao da sve svedem na ono živo. Živu vjeru. Živoga Boga. Da Bog dotakne ljude na forumu, internetu. Da promijeni njihova srca, dušu.

Dođe mi sada: Novi Duh ću udahnuti u njih, isčupat ću iz njih srce od kamena i dati im novo srce. Srce od mesa.

To ja želim. Želim da Bog dotakne ljude. Da dodirne njihove živote. Želim dodirnuti u korijen problema. Probiti čovjekove tajne. Boli. Patnje. Izazvati rasplakanu, razlivenu dušu i prikazati je Gospodinu da ju izliječi.

Moram vam reći da sam od nekih naišao i na nerazumijevanje. Neki su me napali da je moje svjedočanstvo dugačko, da čak ima previše gramatičkih pogrešaka. Osuđivali su me za gluposti. Izmišljali su.

Pada mi na pamet ono: Mnoge će progoniti zbog imena mojega, neke će od vas i ubiti.

Slabo sam dobivao podršku. Zapravo, sve sam činio sam. Jedino su pomagali ljudi koji su na forumu sudjelovali u raspravama te na taj način širili Riječ Gospodnju i pomagali ljudima. Ali, s tehničke strane sve je bilo na meni. S organizacijske strane – sve je bilo na meni. Uz to sve aktivno sam sudjelovao u raspravama na forumu. Zaista sam nailazio na svakakve ljude. Suočavao sam se sa svakakvim problemima. Zvali su me ljudi i preko telefona. Pokušavao sam pomoći na razne načine. Nosio tuđe probleme. Kad ne bi imao što dati, kad ih ne bi tapšao po remenu, nekad bi mi okrenuli leđa. Ima i ljudi koji su previše sebični. Pokušavao sam reći ljudima da jedino Bog može izliječiti njihovu slomljenu dušu. Moram priznati kad bi i najmanje pogriješio da bi redovito dobivao kritike i to od onih od kojih se najmanje nadam. Bio bih i kriv za rasprave na forumu koje nisu u stilu, iako ih nisam osobno pisao, već samo tolerirao ljudima da pišu. Tako sam počeo snositi i svu odgovornost. Morao sam paziti svaki dan. Usmjeravati rasprave u duhu i paziti da jedan forumaš ne povrijedi drugoga. Često braniti stavove drugih forumaša. U to sam vrijeme spoznao i mnoge negativne stvari koje se događaju i u Crkvi. Preko mene su se raskrinkale ljubavne veze svećenika. Preko mene Bog je otkrio najveće lašce na ovome svijetu. Otkrio je sotonu koji se skriva u službi. Ispod habita. Otkrih mi mnoge prevarante. Mnoge stvari za koje nisam vjerovao da postoje. Naš Bog je Silan Bog.

Uvijek sam nešto svježe morao uvesti. I tako, u 7 mjesecu sam napravi noviju stranicu. Novi Tebe Tražim. Moglo bi se reći da je sada stranicu možda i prva u Hrvatskoj što se tiče tog sadržaja.

Najviše me nosila ona snaga obraćenja. Moram priznati, da me to sve pomalo zatrpalo. Najviše iskustva doživio sam onda kada nisam pročitao gotovo niti jednu duhovnu knjigu. Ni jedan tekst. No to je kao i kod čovjeka – kad si gladan, gladan si. Možeš jesti do određene granice, a onda je dosta. Ne treba se prežderavati. Tako i ja, dok sam jeo, super sam se osjećao. Al mislim da sam napunio baterije. Da sam došao malo do većeg nivoa.

Znaš, dragi čitatelju, nije put s Gospodinom lagan. Često naiđeš na preziranje društva. Često ti se drugi ismijavaju. Izbjegavaju te kad spomeneš ime sotona. Neki misle da si puko. No, i s duhovne strane događaju se razne borbe. Razne kušnje. Usponi i padovi. Svjetlost Božja ulazi u tvoju kući i osvjetljava sve tvoje grijehe koje nisi prije vidio jer si bio slijep.

Meni je grijeh postao najveći neprijatelj. Kad bi nekad zgriješio to bi me požderalo. Lomilo bi me. Patio bi. Pokušavao sam skroz biti budan kako bi izbjegao grijeh. Držati stvari pod kontrolom. Tako sam izbjegavao i grešne prigode.

Pošto sam pokrenuo stranicu Tebe Tražim smatrao sam da bi bilo dobro i osnovati molitvenu zajednicu i da bi ona uvelike mogla pomoći ljudima u stvarnom svijetu. Imam viziju da bi to nešto moglo biti veliko. Moji prijatelji u zajednici nisu baš perspektivni, no pošto nisam bio osnivač te bezimene zajednice u bolnici, nisam htio ništa nametati. Mogao sam napraviti sve. Oglašavati ih, osnovati zajednicu Tebe Tražim, utemeljiti ju, dovući puno ljudi i upoznati sve požežane s njom. Preseliti ju u crkvenu dvoranu. Vjerujem i jednog dana da bi se mogao održati i kar. susret u sportskoj dvorani "Grabrik" a kojega će održavati zajednica Tebe Tražim. Jedostavno sam ostavio stvari na miru što se bolnice tiče. No, uvjeren sam da Bog želi zajednicu. Želi velike skupove. To se mora dogoditi. Uvjeren sam da hoće. Raspitivao sam se da osnujem udrugu Tebe Tražim i osnujem fond koji bi koristio u humanitarne svrhe i bio u toj udruzi. No, nadam se da će se to ostvariti.

Stavio sam na forum molitvu za posao i sutradan sam dobio rješenje da sam zaposlen. Naš Bog je Silan Bog. Počeo sam raditi 03.07.2006 u Gradskom Poglavarstvu. Znaš gdje sam došao – na radno mjesto gdje vodim udruge u gradu. Zamisli kako je Bog silan, upoznao me s humanitarnim udrugama na taj način da me zaposlio tamo i dobro platio. Misliš li da On želi

udrugu? Uvjeren sam da ću je osnovati. Naš Bog je velik, moćan, silan Bog.
Ali gdje sam sad? Kakvo je moje stanje? Tu sam. Dobro je. Ide. Borim se sa usponima i padovima. Krenem, pa se vratim, dignem se pa padnem. Tako non stop. I kad pogledam unazad uvijek vidim djela koja mi učini Svesilni. Sveto je ime Njegovo. Zaista samo mi je On mogao pomoći da radim neke stvari. To je Božja providnost. Djelovao je kroz mene i kad nisam znao i kad nisam vidio. Ali uvijek je bio tu. Dragi prijatelji, ljubav se sastoji u traženju i još mi stoji pred očima ono otprije, a to je Tebe Tražim.
Samo Bog može izliječiti tvoju slomljenu dušu i srce.
Bog te blagoslovio.

Treći dio
Evo, napisat ću treći dio

11. je veljače 2007. g. Pitam se što da napišem. Čas znam pa ne znam, hoću li vam napisati uopće nešto pametno. Ne znam. Prošlo je dosta dugo vremena od prvog dijela, u kojem si sam čitatelju mogao vidjeti što me ponukalo da ga napišem.

Da, dragi čitatelju, nakon drugog dijela svjedočanstva pokrenuta je udruga pod nazivom Humanitarna udruga Tebe tražim. Angažirao sam se oko mjesec dana radeći oko svega kako bi se ona osnovala 27.10.2006. Počeo sam voditi papire udruge, pisati dopise, vršiti plaćanja i sve što je potrebno. Udruga danas broji 30 članova.

Udruga je zablistala, bili smo uzvanici i glavni gosti H-epicentra kojeg je organizirao Hrvatski katolički radio, u više navrata sam pisao u medijima, lokalnim novinama, večernjem listu i bio pozvan u neke emisije. Kaže urednik Hrvatskog katoličkog radija da je na stranici Tebe tražim prvi put čuo govor u jezicima.

Malo sam se preopteretio. Promijenio sam radno mjesto na poslu, kompijuter više ne vidim, radno vrijeme na Portalu Tebe tražim od sada mi je poslije 3 sata. Kad dođem kući, prvo sjednem za računalo, pregledam mailove, i postove koje stignem pročitati. Malo rad na stranici, udruge. Dobro, fitness sam pomalo zanemario, ali natjerat ću se uskoro. No, na ovaj dio ću se vratiti na kraju, krenimo dalje.

U 12. mjesecu 2006. godine, naša udruga je odlučila, tj. mi smo odlučili organizirati prvu humanitarnu akciju i to za obitelj Radovac kraj Šibovca, koja živi u dosta teškim uvjetima. Obišla su ih dva člana udruge i odnijeli im čokolade. Poslije toga napisao sam na stranici Tebe tražim par crtica o njihovoj situaciji i krenula je prva humanitarna akcija. U manje od mjesec dana skupili smo 10 000 kn i odnijeli smo novac obitelji 30.12. 2006. Bili su presretni. Stvarno im je taj novac bio prijeko potreban.

Kad smo se nas četvorica vraćali nazad iz tog malog sela Šibovac, a ja sam vozio, pred Požegom smo imali tešku prometnu nezgodu. Sletjeli smo s autom i lupili bočno od betonski most, a naš se auto prebacio na krov i doslovce se zgužvao kao prazna kutija cigareta. Doduše, u njoj smo bili nas četvorica. Sve je to promatrao jedan mještanin, taj naš let, i rekao na to sve da nema šanse da je itko ostao živ, tj. svi su mrtvi. Pa i ja sam to mislio, ali u tome svemu, teško

je ostati živ pored mrtvih. Bili smo zgnječeni 15 minuta u nepomičnom položaju, kad sam se probudio čuo sam galamu, jauk, jedan glas se nije čuo. Počelo je curiti gorivo po nama, i čujem uzvik "zapalit ćemo se". E to, vidjeh smrt pred očima, pokajah se. Sretan sam što nisam bio u smrtnom grijehu.

Mislim da nije teško umrijeti. Odjednom zujanje, krv, mir, blještavilo, šok. Stali su ljudi s jednim autom, jedan se odmaknuo i viknuo: "ne prilazite autu, zapalit će se", a ja sam samo rekao: "ljudi spašavajte nas". Izvukao sam se sam iz auta, ni dan danas ne znam kako, nekako kroz prozor, čudnovato. A oni nisu. Njih trojica. Vidio sam da sam živ, auto se ljuljao i trebao pasti u jarak. Počeli smo letjeti i spašavati ih. Sjeklo me cijelo tijelo, ali sam bio u šoku. Došla je policija vatrogasci. Moj bratić me pokupio u auto i odvezao na hitnu. Rekao je da tatu izvlače vatrogasci iz auta, a da su se ova dvojica izvukli. Reče mi da sam ja najgore nastradao. Onesvjestio sam se tri puta, a on je stajao s autom, galamio i šamarao me. Bolnica, hitna, galama uzvici, a u meni strah, strah da netko nije mrtav. Nemam pojma kako je tko. Ja sam dobro, tj. živ sam, a kako su oni? Neznam. Dovezli su mi tatu u bolnicu, on se brinuo najviše za mene, i mislio da meni nije dobro. Bio sam sretan što su svi živi. O kakve li sreće.
Prva riječ koju je bratić rekao mojoj mami je: "idite uplatite misu zahvalnicu za njih". A policajci koji su bili na uviđaju su rekli da tokom svog radnog vijeka nisu vidjeli da je netko izašao živ iz takvog auta. Svi su počeli govoriti da nas je Bog spasio. Svi su počeli zahvaljivati Bogu. Nisam se tri dana pomakao iz kreveta, razbio sam malo glavu, ali nisam ništa slomio. Tata je polomio ključnu kost i razbio glavu. Ostala dvojica su bili dosta dobro. No, mi smo svi dobro, svi se čude, nitko ne može vjerovati čudu koje se dogodilo. Ostali smo živi. Zapravo dobili šansu za novi život. Hoćemo li ju iskoristiti??

Malo sam se preopteretio sa svojim radom, s razmišljanjima, s mozganjem. Mnoge stvari sam prepustio sebi, zakomplicirao mnoge stvari. Počeo sam neke stvari raditi sam, na svoju ruku. Uvijek znam da treba ovako ili onako. Upustio sam se u duhovnost, pa se dignem i padnem.

Evo dragi prijatelju, imam osjećaj da Bog želi da se opet vratim na početak. On da raste, a ja da se smanjujem. Jer ja ne mogu ništa. Moram se zagledati u svoju bijedu i nemoć. Nitko se ne može sam spasiti. Jedino nas može spasiti Bog i na svoj način. Moram se opustiti, prepustiti i ništa ne raditi sam. Bog ne želi da mi nužno znamo da on sad djeluje. On želi da se opustimo i prepustimo, on će djelovati, mi ćemo samo biti iznenađeni. Iz dana u dan. Vidjet ćemo silna čuda.

Ja neznam ništa, ni ti neznaš ništa. Ja na mogu ništa, ni ti ne možeš ništa. Ja nemam nikakvu tahtiku, ni ti nemaš nikakvu tahtiku. Prepustimo stvari u Božje ruke i vidjet ćemo ono što oko nije vidjelo i uho nije čulo. Uvijek ostanimo blizu i u Božjoj ljubavi.

Vjeko